

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/53/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113233674
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5113233674.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Romana Tichého, v právnej veci navrhovateľov: 1/ S. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXX, V. X., 2/ G. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXX, V. Y., navrhovateľa 1/, 2/ právne zastúpení JUDr. Tatianou Polkovou, advokátkou, so sídlom Na K. XXX/XX, L., proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo vnútra SR, Pribinova 2, Bratislava, o náhradu škody vo výške 7.185,66 eur s príslušenstvom, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 18C/274/2013-247 zo dňa 16.10.2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporca **j e p o v i n n ý** nahradiť navrhovateľom v rade 1/, 2/ náhradu trov odvolacieho konania vo výške 245,91 eur na účet právnej zástupkyne navrhovateľov 1/, 2/ JUDr. Tatiany Polkovej, v lehote tri dni od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi v rade 1/ a navrhovateľovi v rade 2/ sumu vo výške 7.185,66 eur, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi v rade 1/ a navrhovateľovi v rade 2/ trovy konania vo výške 20,- eur titulom súdneho poplatku za návrh a vo výške 2.208,92 eur titulom trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu navrhovateľa v rade 1/ a navrhovateľa v rade 2/, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Rozhodnutie okresného súdu sa opiera o ust. § 18 ods. 1, 2, § 25 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., § 442 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 21 zákona č. 171/1993 Z. z.

Jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu bez ohľadu na zavinenie je zodpovednosť v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. Štát zodpovedá za škodu za súčasného splnenia troch podmienok, ktorými sú 1. existencia škody, 2. nesprávny úradný postup orgánu štátu, 3. príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Z dôvodu, že policajné orgány postupovali v rozpore s ust. § 21 ods. 3 zákona č. 171/1993 Z. z., ich konanie vykazuje znaky nesprávneho úradného postupu v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. Odporca nepreukázal, že by počas 90-dňovej lehoty bola zistená pochybnosť podľa § 21 zákona č. 171/1993 Z. z., resp. že by vznikol ďalší dôvod pre úschovu, preto mal vozidlo bezodkladne po uplynutí danej lehoty vrátiť navrhovateľom. Predmetné vozidlo bolo zaistené dňa 04.08.2003. Doba zaistenia môže trvať najviac 90 dní. Pochybnosť, na ktorú sa však odporca odvoláva, ktorá mala vyplynúť z faxovej správy Národnej ústredne Interpolu Bratislava zo dňa 04.12.2003, že poisťovňa Pareks má záujem si uplatniť nárok na predmetné vozidlo, keďže odškodnila pôvodného majiteľa, vyšla najavo až po uplynutí 90-dňovej lehoty v čase, keď vozidlo bolo už v úschove. Napriek tomu Krajské riaditeľstvo

PZ v Žiline po uplynutí tejto lehoty vozidlo nevydalo navrhovateľom v ustanovenej 90-dňovej lehote, ale naďalej ho zadržovalo, odvolávajúc sa na § 21 ods. 9 zákona č. 171/1993 Z. z. Keďže uvádzaná skutočnosť bola známa až po uplynutí 90-dňovej lehoty, nebol splnený tento dôvod ako jeden zo zákonných dôvodov pre uloženie do úschovy, a teda tento dôvod nemohol byť dôvodom pre uloženie do úschovy. Ďalším zákonným dôvodom pre uloženie do úschovy je vznik pochybnosti o tom, či zaistená vec patrí osobe, ktorej bola zaistená. Podľa oznámenia Krajského riaditeľstva PZ v Žiline zo dňa 14.10.2003 vyplýva, že uloženie do úschovy bolo z dôvodu, že vznikla pochybnosť, či predmetné vozidlo je skutočne vozidlom, ktoré bolo odcudzené v Lotyšsku. Uvádzaný dôvod však nie je dôvodom v zmysle § 21 zákona č. 171/1993 Z. z. Teda nebol splnený žiadny zo zákonom stanovených dôvodov. Je potrebné, aby pochybnosť o vlastníckom práve bola počas plynutia 90-dňovej lehoty. Ak dovtedy nie je, je potrebné zaistenú vec vrátiť, vydať. Odporca však odôvodňoval správnosť postupu Krajského riaditeľstva tým, že vznikla pochybnosť, či dané vozidlo bolo odcudzené v Lotyšsku, čo je však bez opory zákona. Avšak v zmysle § 21 zákona č. 171/1993 Z. z. je možné uložiť zaistenú vec do úschovy vtedy, ak vzniknú pochybnosti, či zaistená vec patrí osobe, ktorej bola zaistená, alebo ak si na zaistenú vec uplatní právo iná osoba. Ani jedna z dvoch možných podmienok uloženia do úschovy nebola splnená v čase uplynutia lehoty pre zaistenie, pričom aj sám odporca jednoznačne uviedol, že tieto podmienky musia byť splnené najneskôr v 90. deň trvania zaistenia vozidla.

Odporca v konaní vzniesol aj námietku premlčania, nakoľko mal za to, že nárok navrhovateľov je premlčaný najneskôr od 05.11.2006, kedy uplynula 90-dňová lehota. Súd námietku premlčania posúdil v súlade s ust. § 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Vozidlo bolo vydané navrhovateľom až dňa 12.06.2012, pričom navrhovatelia až jeho vydaním zistili, že vozidlo je nepojazdné, teda, že im vznikla škoda na predmetnom vozidle. Navrhovatelia už v samotnej žalobe uviedli, že sa nedomáhajú nemajetkovej ujmy za čas zadržania vozidla, ale z dôvodu vzniknutej škody na vozidle v dôsledku, že bolo dané do úschovy v rozpore so zákonom, a teda bez ohľadu na trvanie úschovy. Pre začiatok premlčacej lehoty je podstatný okamih, kedy sa poškodení navrhovatelia dozvedeli o škode, a to mohli vedieť najneskôr jeho vydaním, t. j. 12.06.2012. O výške škody sa dozvedeli až po vypracovaní znaleckého posudku dňa 22.03.2013. Na základe uvedeného súd posúdil, že nárok navrhovateľov nie je premlčaný.

Pokiaľ ide o výšku škody, súd vychádzal zo znaleckého posudku znalca Ing. Igora Dirnbacha. Podľa záverov tohto posudku všeobecná hodnota vozidla ku dňu 12.06.2012 predstavovala sumu 2.206,- eur a k 04.08.2013 bola všeobecná hodnota predmetného vozidla 8.800,- eur. Odporca na pojednávaní výslovne uviedol, že nerozporuje uplatnenú výšku škody ako rozdiel všeobecnej hodnoty vozidla k 04.08.2003 a k 12.06.2012, ani nenamieta znalecký posudok. Dokonca uviedol, že pokiaľ súd dospeje k záveru, že žaloba je opodstatnená, tak súhlasí s výškou škody. Nebolo teda dôvodné zaoberať sa ďalším dokazovaním ohľadom výšky škody. Na základe uvedeného súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľom z titulu škody sumu 7.185,66 eur.

Vo vzťahu k príčinnej súvislosti prvostupňový súd uviedol, že nebolo potrebné zaoberať sa dĺžkou úschovy do vydania vozidla, keďže predmetom tohto konania nie je dĺžka súdneho konania 8C/37/2005, ale to, že vozidlo bolo dané do úschovy nezákonne, teda bez splnenia zákonných podmienok. Prvotnou škodou bolo uloženie vozidla do úschovy v dôsledku nespĺnenia zákonných podmienok pre úschovu, a teda z dôvodu nesprávneho úradného postupu odporcu. Odporca si musel byť vedomý, že keď dá vec do úschovy, „niet cesty späť“, ale len súdnou cestou je možné vec vydať. Keby odporca nedal vozidlo do úschovy, nebola by vznikla škoda, takže je to riziko a na zodpovednosť odporcu. Pokiaľ by odporca správne postupoval, vozidlo by do úschovy neuložil a nebolo by potrebné ani súdne konanie. Navrhovatelia sa nedomáhajú škody v dôsledku trvania súdneho konania či trvania samotnej úschovy, ale v dôsledku, že vôbec vozidlo bolo dané do úschovy. Preto nie je možné súhlasiť, že škoda je v príčinnej súvislosti s trvaním súdneho konania.

Na základe uvedeného súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľom sumu 7.185,66 eur ako vzniknutú škodu nesprávnym úradným postupom. Súd dospel k záveru, že sú splnené všetky podmienky škody, a to existencia škody, nesprávny úradný postup orgánu štátu, ktorý spočíva v uložení do úschovy bez splnenia zákonných podmienok a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom.

Výrok o trovách konania sa opiera o ust. § 142 ods. 1 O. s. p., nakoľko súd návrhu navrhovateľov vyhovel, priznal im náhradu účelne vynaložených trov konania voči odporcovi, a to z titulu súdneho poplatku za

návrh na začatie konania sumu 20,- eur a z titulu trov právneho zastúpenia sumu 2.208,92 eur, ktorých podrobná špecifikácia je obsiahnutá v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia.

V zákonnej lehote podal odvolanie voči rozsudku odporca, ktoré odôvodňuje ust. § 205 ods. 2 písm. d), f) O. s. p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p.

Súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Podľa prvostupňového súdu, ako aj názoru navrhovateľov škoda, ktorej náhrady sa domáhajú, vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu odporcu tým, že predmetné vozidlo bolo dané do úschovy, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Podľa súdu je preto irelevantné, ako dlho bolo vozidlo v úschove a je irelevantné, ako dlho trvalo súdne konanie o vydanie vozidla, pričom je nutné podotknúť, že pokiaľ bola vec daná do úschovy, len súd mohol rozhodnúť o jej vydaní. Súd má za to, že samotný akt uloženia vozidla do úschovy spôsobil navrhovateľom škodu, a to z dôvodu, že odporca konal v rozpore s ust. § 21 ods. 10 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore účinného v rozhodnom čase. V súvislosti s uvedeným odporca uvádza, že počas zaistenia vozidla (v 90-dňovej lehote) nebola odstránená pochybnosť, či vozidlo zaistené navrhovateľom dňa 04.08.2003 je skutočne vozidlom odcudzeným v Lotyšsku, teda nebola odstránená dôvodná pochybnosť, či predmetné zaistené vozidlo patrí navrhovateľom a že navrhovatelia nadobudli vlastnícke právo k predmetnému vozidlu lege artis. Keby táto pochybnosť bola odstránená skúmaním vykonaným Kriminalistickým a expertíznym ústavom Policajného zboru, nebol by daný dôvod na uloženie predmetného vozidla do úschovy. Nakoľko sa polícií napriek vykonanému expertíznemu skúmaniu nepodarilo odstrániť pochybnosť ohľadne vlastníckeho práva k zaistenej veci, bol namieste postup podľa § 22 ods. 10 zákona č. 171/1993 Z. z. účinného v rozhodnom čase. Odňatie možnosti konať pred súdom, ako aj nesprávne právne posúdenie veci spočíva podľa odporcu v tom, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal s jeho tvrdením ohľadne absencie nesprávneho úradného postupu odporcu vo veci. Okresný súd podľa názoru odporcu postupoval nad rámec svojej právomoci, keď konštatoval, že odporcom uvádzaný zákonný dôvod pre zaistenie predmetného vozidla nie je dôvodom v zmysle § 21 ods. 10 zákona č. 171/1993 Z. z. účinného v rozhodnom čase. O tom, či motorové vozidlo bude zaistené a následne uložené do úschovy, rozhoduje v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 171/1993 Z. z. jedine orgán policajného zboru, nie súd. Odporca argumentuje s poukazom na ust. § 21 ods. 10 zákona č. 171/1993 Z. z. účinného v rozhodnom čase. Príslušné ustanovenia zákona nedáva polícii možnosť, ale ukladá jej povinnosť, aby v prípade pochybností o vlastníckom práve k veci takúto zaistenú vec uložila do úschovy a poučila osoby uplatňujúce si vlastnícke právo k veci, aby sa v lehote 60 dní obrátili so svojím nárokom na súd. Ak vznikne pochybnosť o vlastníckom práve, policajné orgány nie sú oprávnené rozhodovať, komu malo byť predmetné motorové vozidlo vrátené. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/60/2003. V prípade, že by bolo preukázané, že predmetné vozidlo je skutočne vozidlom odcudzeným v Lotyšsku, kúpna zmluva, na ktorú súd v odôvodnení rozsudku poukazuje, by bola od počiatku neplatná. Rovnako zo znenia § 21 ods. 10 zákona č. 171/1993 Z. z. účinného v rozhodnom čase vyplýva, že legitímnym dôvodom na uloženie zaistenej veci do úschovy je vznik pochybností o tom, či zaistená vec patrí osobe, ktorej bola zaistená. Zákon nevyžaduje dodatočné preukázanie, resp. obhájenie takéhoto konania (uloženia veci do úschovy) zo strany polície v podobe zistenia, či zaistená vec uložená do úschovy v rozhodnom čase skutočne nepatrila osobe, ktorej bola zaistená. Odporca má za to, že až právoplatnosťou a vykonateľnosťou rozsudku, ktorým súd uložil Krajskému riaditeľstvu PZ v Žiline vydať predmetné motorové vozidlo navrhovateľom, bol stav právnej neistoty odstránený. Odporca tiež poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14Co/146/2013-262 zo dňa 17.06.2014. V zmysle uvedeného nie je prípustné, aby všeobecný súd v civilnom sporovom konaní akýmkoľvek spôsobom preskúmaval postup orgánov činných v trestnom konaní. Poukazuje tiež na odborné vyjadrenie príslušného útvaru policajného zboru preukazujúce, že odporca bol oprávnený postupovať v zmysle § 21 ods. 10 zákona č. 171/1993 Z. z. účinného v rozhodnom čase. Judikatúra hovorí o povinnosti vyčerpať riadne opravné prostriedky pred samotným uplatnením si nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 58/1969 Zb., resp. zákona č. 514/2003 Z. z. Z § 3 zákona č. 58/1969 Zb. vyplýva, že nárok na náhradu škody, a to aj v prípade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, možno priznať len vtedy, ak účastník využil možnosť podania v tomto ustanovení vymenovaných opravných prostriedkov, pričom je zrejmé, že zákonodarca mal na mysli vyčerpanie riadnych opravných prostriedkov a nie všetkých zákonom predpokladaných opravných prostriedkov. Uvádzanú skutočnosť, teda, že navrhovatelia v súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom polície využili dostupné prostriedky nápravy, nijakým spôsobom nepreukázali. Voči postupu polície v

súvislosti so zaistením veci a jej následným uložením do úschovy zákon pripúšťa opravný prostriedok, ktorým je sťažnosť na postup povereného príslušníka policajného zboru. Takáto sťažnosť by podliehala skúmaniu nadriadeného orgánu. Navrhovatelia využitie opravného prostriedku nepreukázali. Ani z tohto dôvodu nie je možné nárok na náhradu škody priznať. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom má povahu objektívnej zodpovednosti. Prvotnou podmienkou pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je existencia nesprávneho úradného postupu. Nesprávnym úradným postupom je postup, ktorým štátny orgán porušil určitú konkrétnu povinnosť vyplývajúcu mu z právnej normy a postupoval nie tak, ako mu to prikazoval alebo umožňoval ten-ktorý všeobecne záväzný právny predpis, ale v rozpore s pravidlom vyplývajúcim z tohto právneho predpisu. Odporca má za to, že navrhovatelia v tomto konaní nepreukázali, že odporca porušil povinnosť vyplývajúcu zo zákona, nakoľko zákon mu umožňoval uložiť predmetné vozidlo do úschovy z dôvodu existencie pochybností, či vozidlo zaistené navrhovateľom im skutočne patrí, ktorú skutočnosť odporca v konaní riadne preukázal. Zo strany odporcu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu v zmysle zákona č. 58/1969 Zb., nakoľko zákon č. 171/1993 Z. z. účinný v rozhodnom čase v § 21 ods. 10 ustanovuje podmienky uloženia zaistenej veci do úschovy v prípade vzniku pochybností o vlastníckom práve osoby, ktorej vec bola zaistená, pričom tieto zo strany odporcu neboli porušené. Zákon č. 171/1993 Z. z. účinný v rozhodnom čase taxatívne ani demonštratívne neuvádza, aká skutočnosť je nevyhnutná pre uloženie vozidla od úschovy po uplynutí 90-dňovej lehoty. Skutočnosť, že vozidlo Alfa Romeo VIN:ZAR93200000018500 bolo vedené v medzinárodnej databáze pátrania po odcudzených motorových vozidlách Interpolu, považuje odporca za postačujúci dôvod pre uloženie zaisteného vozidla do úschovy, s poukazom na skutočnosť, že zaistené motorové vozidlo továrenskej značky Alfa Romeo 156 evidenčné číslo ZA-566BF malo rovnaké VIN číslo ako vozidlo tej istej továrenskej značky, ktoré bolo vedené v pátraní Interpolu. Rovnako odporca v konaní preukázal ďalší zákonný dôvod, ktorým bolo uplatnenie si vlastníckeho práva na predmetné vozidlo inou osobou. Nie je preto namieste hovoriť o nesprávnom úradnom postupe polície v súvislosti s uložením vozidla do úschovy. Zákon č. 58/1969 Zb. nevysvetľuje ani vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. O vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody ide vtedy, ak škoda vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu, to znamená, že príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom je daná len vtedy, ak by škoda inak (nebyť nesprávneho úradného postupu) nevznikla. Ak by príčinou vzniku majetkovej ujmy bola iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastane. Odporca naďalej spochybňuje existenciu príčinnej súvislosti medzi údajným nesprávnym úradným postupom a vznikom škody na predmetnom vozidle. Doba, počas ktorej trvala úschova vozidla, bola priamo úmerná dĺžke trvania súdneho sporu o vydanie veci. Odporca preto vidí priamu príčinnú súvislosť medzi škodou, ktorá navrhovateľom vznikla a postupom súdov (nepriemeraná dĺžka konania) v konaní o vydanie predmetného vozidla. V danej veci nie je podľa odporcu daná priama príčinná súvislosť medzi uložením predmetného motorového vozidla do úschovy a škodou, ktorá navrhovateľom vznikla. Odporca konštatuje, že nie sú naplnené podmienky zodpovednosti štátu zastúpeného Ministerstvom vnútra SR podľa § 1 zákona č. 58/1969 Zb. Vzhľadom na to, že nebol preukázaný nesprávny úradný postup odporcu, ako ani príčinná súvislosť, žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne.

Navrhovatelia 1/, 2/ vo vyjadrení udávajú, že rozsudok napadnutý odvolaním považujú za vecne správny. Súd prvého stupňa sa zaoberal a vyporiadal s návrhmi na dokazovanie, skutkovou a právnou argumentáciou účastníkov konania. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožnil s vyhodnotením dôkazov a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Navrhovatelia opakovane zdôrazňujú, že v okolnostiach prípadu polícia svojím postupom im nedala možnosť akýmkoľvek spôsobom sa brániť a použiť prípadné opravné prostriedky na hájenie svojho práva, pretože pri manipulácii so sporným motorovým vozidlom nebolo vydané žiadne rozhodnutie, ktoré by mohli žalobcovia namietat' v rámci opravného prostriedku. Polícia nevydala rozhodnutie o uložení sporného motorového vozidla do úschovy, čím znemožnila žalobcom formou opravných prostriedkov hájiť svoje vlastnícke právo k spornému motorovému vozidlu. Žalobcovia využili pre ochranu svojho vlastníckeho práva jedinou možnú cestu, a to občiansko-súdne konanie, v ktorom boli úspešní. Výsledok sporu ukázal, že postup orgánov polície nebol správny, a preto musia niesť zodpovednosť za spôsobenú škodu. Poukazujú na čl. 46 ods. 3 Ústavy SR. Ide o základné právo zásadného významu pre nastolenie právneho štátu, pretože určuje zodpovednosť za porušenie práva na zákonné rozhodnutie a na správny úradný postup. Zákon č. 58/1969 Zb. bol vo vzťahu k čl. 46 ods. 3 Ústavy SR vykonávacím zákonom, to znamená, že upravoval podrobnosti a podmienky uplatnenia základného práva na náhradu škody

spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo účastníka, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Navrhovatelia zotrávajú na svojej skutkovej a právnej argumentácii, ktorú konajúcemu súdu v priebehu sporu predložili. K obsahu odvolania znovu pripomínajú, že v rozpore s príslušným právnym predpisom sporné osobné motorové vozidlo vôbec nebolo odovzdané do súdnej úschovy a navyše je nesporné, že iný subjekt relevantným spôsobom neuplatnil vlastnícke právo na danú vec. Je úplne nesporné, že osobné motorové vozidlo bolo vrátené žalobcom morálne a technicky zdevastované. Počas celej doby jeho neoprávneného zadržovania ho žalobcovia nemohli používať a naopak, museli vynaložiť náklady na kúpu iného motorového vozidla. Žiadajú, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a priznal im náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania odporcu v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 1, 2 O. s. p.) napadnutý rozsudok postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1 O. s. p.

Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil správny právny záver.

Odvolacie námietky odporcu odvolací súd nepovažuje za dôvodné.

Navrhovatelia 1/, 2/ sa v podanom návrhu domáhajú voči štátu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Navrhovatelia v 1/ a v 2/ rade vidia nesprávny úradný postup orgánu štátu, t. j. Krajského riaditeľstva PZ v Žiline v tom jeho konaní, keď motorové vozidlo v ich vlastníctve Alfa Romeo evidenčné číslo ZA-566BF po tom, čo toto vozidlo dňa 04.08.2003 zaistil pre účely trestného konania, im v 90-dňovej zákonnej lehote toto vozidlo nevydal, ale v rozpore so zákonom ho uložil (bez vydania rozhodnutia) do úschovy, odkázal ich na občianskoprávne konanie, keď toto vozidlo im bolo vydané až dňa 12.06.2012, morálne a technicky opotrebované v nepojazdnom stave, čím im podľa ich tvrdenia vznikla škoda vo výške 7.185,66 eur učená znaleckým posudkom ako rozdiel medzi všeobecnou hodnotou predmetného vozidla ku dňu jeho zaistenia vo výške 8.800,- eur a všeobecnou hodnotou vozidla ku dňu jeho vydania, teda ku dňu 12.06.2012 vo výške 2.206,- eur.

Ust. § 18 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemožno zbaviť a ktorá predpokladá súčasné splnenie troch podmienok, ktorými sú nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Obdobne za rovnakých podmienok upravuje zodpovednosť štátu za nesprávny úradný postup aj zákon č. 514/2003 Z. z. v ust. § 9 ods. 1 až 3 s účinnosťou od 01.01.2014. Zákon č. 58/1969 Zb. bližšiu definíciu nesprávneho úradného postupu neobsahuje. Túto legálnu definíciu neobsahuje ani ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ktoré iba bližšie tento pojem vykladá a upravuje, čo vždy treba považovať za nesprávny úradný postup. Za nesprávny úradný postup je možné považovať aj iný postup ako postup uvedený v ust. § 9 ods. 1 citovaného zákona.

Na základe judikatúry a ustálenej súdnej praxe možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Nesprávnym úradným postupom môže byť akákoľvek činnosť spojená s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnymi normami. Správnosť úradného postupu musí byť posudzovaná aj z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje.

Výkon právomoci orgánu verejnej moci musí vždy zodpovedať účelu právnej úpravy. Postup štátneho orgánu musí byť posudzovaný so zreteľom na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého „Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.“ Postup, ktorý nezodpovedá citovanému ustanoveniu, je potrebné považovať za nesprávny úradný postup. Preto

aj postup Krajského riaditeľstva PZ v Žiline musí byť vykladaný v súlade s uvedenou ústavnou zásadou a s účelom zákonného ustanovenia k § 21 zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore v znení platnom v rozhodnom čase. Rozhodným časom je pritom čas, odkedy bolo motorové vozidlo zaistené, t. j. od 04.08.2003 do uplynutia 90-dňovej lehoty na jeho vrátenie, t. j. do 02.11.2003, ktorý bol posledným dňom na vydanie motorového vozidla alebo na postup v zmysle § 21 ods. 10 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore. Pri stanovení, aký je správny úradný postup, však nemožno vychádzať zo samotného gramatického výkladu ust. § 21 ods. 10 citovaného zákona, ale toto ustanovenie je potrebné vykladať v súvislosti s účelom, pre ktorý bolo prijaté, a preto je potrebné vychádzať zo zmyslu a účelu celého ust. § 21 Zákona o Policajnom zbore, ktoré ustanovenie v rozhodnom čase znelo:

„(1) Policajť je oprávnený zaistiť na vykonanie potrebných úkonov vec, ak má podozrenie, že tá súvisí so spáchaním trestného činu alebo priestupku a jej zaistenie je potrebné na zistenie skutkového stavu veci alebo na rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní alebo na rozhodnutie orgánu v konaní o priestupku. Policajť vydá osobe, ktorej bola vec zaistená, potvrdenie o zaistení veci s presným opisom veci, ktorý umožní zaistenú vec identifikovať. Zaistenie veci môže trvať najviac 90 dní.

(2) Ak sa vykonanými úkonmi potvrdí, že zaistená vec súvisí s trestným činom alebo s priestupkom, policajť je povinný zaistenú vec neodkladne odovzdať príslušnému orgánu činnému v trestnom konaní alebo orgánu príslušnému na prejednanie priestupku.

(3) Ak pominuli dôvody na zaistenie veci podľa odseku 1, vec sa vráti osobe, ktorej bola zaistená. Prevzatie vrátenej veci potvrdí táto osoba svojím podpisom na úradnom zázname o vrátení veci.

(4) Ak sa vykonanými úkonmi zistí, že zaistená vec patrí inej osobe ako osobe, ktorej bola zaistená, útvar Policajného zboru túto inú osobu písomne vyzve v lehote najneskôr do 90 dní po zaistení veci, aby si vec prevzala. Táto osoba je povinná uhradiť útvaru Policajného zboru nevyhnutné náklady pri prevzatí veci, ktoré vznikli v súvislosti s jej zaistením a úschovou.

(5) Ustanovenia odseku 3 a 4 sa nepoužijú, ak vecou je tovar, ktorý podlieha colnému dohľadu.

(6) Ak si osoba, ktorej právo na vec je nepochybné, zaistenú vec neprevzme do jedného roka odo dňa zaistenia veci, útvar Policajného zboru odovzdá vec Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky (ďalej len "ministerstvo").

(7) Ak vlastník alebo iný oprávnený držiteľ zaistenej veci nie je známy (ďalej len "oprávnená osoba"), útvar Policajného zboru vec odovzdá ministerstvu a vyhlási verejný opis veci. Vyhlásenie sa urobí najúčelnejším spôsobom na zistenie oprávnenej osoby, a to spolu s výzvou, aby sa oprávnená osoba prihlásila do jedného roka od zaistenia veci.

(8) V prípadoch uvedených v odsekoch 6 a 7 sa po uplynutí lehoty vec stáva majetkom štátu.

(9) Ministerstvo rozhodne, ktoré z vecí, ktoré sa stali majetkom štátu, využije pre potreby štátnej správy alebo Policajného zboru. Pre veci, ktoré nie sú využiteľné pre štátnu správu alebo Policajný zbor, ministerstvo určí právny subjekt, ktorý vec vydraží. V prípade neúspešnosti dražby vecí uvedených v odseku 7 a 8 právny subjekt určený ministerstvom zabezpečí ekologické zlikvidovanie veci.

(10) Ak vzniknú pochybnosti o tom, či zaistená vec patrí osobe, ktorej bola zaistená, alebo ak si na zaistenú vec uplatní právo iná osoba, útvar Policajného zboru uloží zaistenú vec do úschovy a odkáže tieto osoby, aby si svoj nárok na zaistenú vec uplatnili v občianskoprávnom konaní.

(11) Ak ministerstvo a útvar Policajného zboru nemôže zabezpečiť úschovu zaistenej veci, zabezpečí ju prostredníctvom právnickej osoby alebo fyzickej osoby, ktorá vykonáva obdobnú podnikateľskú činnosť podľa osobitných predpisov.

(12) Na konanie a rozhodovanie o zaistenej veci sa nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.“

Základom výkladu tohto ustanovenia je citovaný odsek 1, z ktorého vyplýva oprávnenie policajta zaistiť na vykonanie potrebných úkonov vec, ak má podozrenie, že táto súvisí so spáchaním trestného činu alebo priestupku a jej zaistenie je potrebné na zistenie skutkového stavu veci, alebo na rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní, alebo na rozhodnutie orgánu v konaní o priestupku, pričom zaistenie môže trvať najviac 90 dní. Toto ustanovenie vyjadruje zmysel a účel postupu policajného orgánu spočívajúcom v zaistení veci, s ktorým súvisia aj ostatné sprievodné činnosti policajného orgánu. Zároveň citované ustanovenie predstavuje aj určité obmedzenie ústavou zaručeného práva vlastníť majetok, ktoré je dotknutá osoba povinná strpieť za účelom objasnenia trestného činu alebo priestupku. Práve preto, že uvedené oprávnenie na základe zákonného zmocnenia môže zasiahnuť do ústavou chráneného vlastníckeho práva osoby, policajné orgány pri výkone tohto oprávnenia musia mať na pamäti už vyššie vyjadrenú ústavnú zásadu, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon a toto ustanovenie musí byť vykladané reštriktívne v prospech ochrany vlastníctva.

Uvedená zákonná lehota 90 dní garantuje, že len po túto nevyhnutnú dobu môže dôjsť k obmedzeniu vlastníckeho práva osoby dotknutej týmto ustanovením, keď počas plynutia tejto lehoty musia policajné orgány zistiť, či vec naozaj súvisí so spáchaním trestného činu alebo priestupku, vykonať príslušné úkony na objasnenie a po uplynutí tejto lehoty vec vydať vlastníkovi. Takýto postup naznačujú aj odseky 2 a 3 citovaného ustanovenia, pretože ak sa zistí, že vec súvisí s trestným činom alebo priestupkom, zaistenú vec treba neodkladne odovzdať príslušnému orgánu činnému v trestnom konaní alebo orgánu príslušnému na prejednanie priestupku, inak sa vec vráti spravidla osobe, ktorej bola zaistená (v prípade, že sa neuplatní ods. 4 až 10 citovaného zákonného ust., § 21).

Z uvedeného možno vyvodit' jednoznačný záver, že policajné úkony majú ustanovenú 90-dňovú lehotu, aby objasnili, či zaistená vec súvisí s trestným činom alebo s priestupkom, následne sa musí vec vydať. Dôvodom ďalšieho zadržania a nevydania veci nemôže byť skutočnosť, že vec súvisí s trestným činom alebo priestupkom. Tá musí byť odstránená v ustanovenej 90-dňovej lehote. Dôvodom nevydania veci osobe, ktorej bola vec zaistená, môže byť iba skutočnosť, ak v zmysle ods. 4 citovaného ustanovenia bolo zistené, že vec patrí inej osobe ako osobe, ktorej bola zaistená (vtedy sa vec vydá skutočnému vlastníkovi) alebo postup podľa ods. 10, ak vzniknú pochybnosti o tom, či zaistená vec patrí osobe, ktorej bola zaistená, alebo ak si na zaistenú vec uplatní právo iná osoba. Vtedy je tu oprávnenie útvaru policajného zboru uložiť zaistenú vec do úschovy a odkázať tieto osoby, aby si svoj nárok na zaistenú vec uplatnili v občianskoprávnom konaní.

Citované zákonné ustanovenie §21 ods.10 Zákona o Policajnom zbore bližšie nevymedzuje, akú pochybnosť má na mysli. Vychádzajúc ale z judikatúry Najvyššieho súdu SR (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/60/2003, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/87/2011), pochybnosti o práve k veci nastávajú spravidla vtedy, keď právo k zaistenej veci uplatňuje ďalšia osoba, prípadne viac osôb. Keďže policajnému orgánu nepatrí právomoc samostatným dokazovaním odstraňovať pochybnosti o vlastníckom práve, práve preto treba vec uložiť do úschovy a tým zabrániť, aby sa s vecou až do objasnenia práva k nej disponovalo.

Jednoznačne však možno konštatovať, že účelom tohto ustanovenia už nie je odstraňovať pochybnosti, či vec súvisí so spáchaním trestného činu. Účelom uvedeného ustanovenia je vyriešiť situáciu, keď k zaistenej veci si uplatňuje právo iná osoba, odlišná od osoby, ktorej bola vec zaistená, prípadne viac takýchto osôb. Keďže policajný orgán nemá právomoc rozhodovať, ktorá z týchto osôb je vlastníkom veci, v záujme ochrany skutočného vlastníka sa takáto vec uloží do úschovy a tieto osoby sú odkázané na súdne konanie. Uvedené ustanovenie však predpokladá, že existuje aspoň jedna osoba okrem osoby, ktorej bola vec zaistená, ktorá si uplatňuje vlastnícke právo k veci. Ak tomu tak nie je, vec sa vráti tomu, komu bola zaistená, bez toho, aby policajný orgán skúmal, kto je skutočným vlastníkom veci, pretože úlohou policajného orgánu nie je vyriešiť otázku vlastníctva k veci.

V danom prípade však možno konštatovať, že takáto osoba neexistovala ani v priebehu 90 dní od zaistenia veci a dokonca ani po uplynutí lehoty do samotného vydania nepoužiteľnej veci navrhovateľom 1/, 2/ si žiadna iná osoba vlastnícke právo k zaistenému motorovému vozidlu neuplatnila.

Pochybnosť upravenú v § 21 ods. 10 Zákona o Policajnom zbore nemôže vyvolať ničím nepodložené nepreukázané tvrdenie ďalšej osoby uplatňujúcej si prípadné právo k zaistenej veci. Je síce pravdou, že policajným orgánom bola známa skutočnosť, že motorové vozidlo rovnakej továrenskej značky a rovnakého čísla karosérie, ktoré bolo zaistené navrhovateľom, bolo zaradené do medzinárodného pátrania ako vozidlo odcudzené v Lotyšsku. Skutočnosť, či naozaj ide o totožné motorové vozidlo, sa však v priebehu 90 dní nepotvrdila vzhľadom na samotnú rozpornosť expertízneho skúmania, keď nesedeli všetky znaky motorového vozidla (rok výroby, farba vozidla, číslo motora). Samotná osoba, ktorej malo byť motorové vozidlo odcudzené H. O. ani poisťovňa Pareks, ktorá mala majiteľa odškodniť, nepredložili žiadny relevantný doklad preukazujúci vlastnícke právo k tomuto vozidlu osoby odlišnej od navrhovateľov, ani si nikdy zákonnou cestou (napr. výzvou, žalobou) právo na vydanie veci neuplatnili.

Z oznámenia - faxovej správy, ktorá došla Prezidiu PZ až po uplynutí zákonnej 90-dňovej lehoty dňa 08.12.2003, vyplýva iba vágny oznam, že uvedená poisťovňa Pareks má záujem uplatniť si nárok na vozidlo v občianskoprávnom konaní (do budúca). Nikdy však k uplatneniu takéhoto práva poisťovňou nedošlo.

Okresný súd správne konštatoval, že k uplatneniu vlastníckeho práva inej osoby musí dôjsť v ustanovenej 90-dňovej lehote. Dôvodom uloženia veci do úschovy nemôže byť prípadná existencia skutočnosti, ktorá sa môže vyskytnúť do budúca.

Odvolačný súd konštatuje, že v súdnej veci sa v priebehu uplynutia 90 dní od zaistenia veci nevyskytla pochybnosť, ktorá je dôvodom postupu v zmysle ust. § 21 ods. 10 Zákona o Policajnom zbore pre uloženie veci do úschovy, a to uplatnenie si práva na vydanie veci inou osobou odlišnou od navrhovateľa.

Navrhovatelia v 1/ a v 2/ rade nemali inú rozumnú možnosť, ako obrátiť sa na súd a domáhať sa vydania veci občianskoprávnou žalobou, na ktorú ich policajný orgán odkázal. Odvolací súd sa domnieva, že podanie akéhokoľvek opravného prostriedku by bolo neefektívne, keďže zo strany policajného orgánu nedošlo k vydaniu žiadneho rozhodnutia, ktoré by mohlo byť nadriadeným orgánom preskúmané.

Samotná absurdita uloženia do úschovy sa prejavila už aj v tej skutočnosti, že neexistovali dve osoby uplatňujúce si vlastnícke právo k zaistenému motorovému vozidlu, ktoré by mohli viesť sporové konanie, ktorá z nich je vlastníkom, resp. voči ktorej by mohli navrhovatelia 1/, 2/ podať návrh o určenie vlastníckeho práva. Podľa názoru odvolacieho súdu je absurditou už to, že navrhovatelia 1/, 2/ sa museli súdiť s orgánom štátu - s Krajským riaditeľstvom PZ v Žiline o vydanie veci, ktorý počas viac ako 7 rokov trvajúceho konania, a to aj podávaním opravných prostriedkov, obhajoval vlastnícke právo nejakej fiktívnej osoby, ktorá sama si takéto vlastnícke právo žiadnym spôsobom nepreukázala a ani neuplatnila. Policajný orgán, ktorému takáto právomoc nepatrí, obhajoval v súdnom konaní o vydanie veci vlastnícke právo osoby, o ktorej vlastníckom práve neexistoval žiadny dôkaz a ani si vlastnícke právo neuplatňovala. Celé toto dlhotrvajúce konanie o vydanie veci, samotné správanie sa Krajského riaditeľstva PZ SR ako odporcu v konaní o vydanie veci, prispelo aj k samotnému trvaniu a priebehu súdneho konania o vydanie veci, v ktorom súdy prejudiciálne skonštatovali vlastnícke právo navrhovateľov 1/, 2/ k predmetnému motorovému vozidlu a uložili Krajskému riaditeľstvu PZ v Žiline zaistené motorové vozidlo navrhovateľom 1/, 2/ ako vlastníkom vydať, ktoré konanie sa právoplatne skončilo dňom 24.04.2012. Odvolací súd nemôže nepoukázať na skutočnosť, že ani v lehote ustanovenej zákonom na splnenie právoplatného a vykonateľného rozsudku Krajské riaditeľstvo PZ SR nevydalo navrhovateľom 1/, 2/ v tom čase už morálne a technicky opotrebované nepojazdné vozidlo, ale k tomuto došlo až 12.06.2012.

Odvolačný súd dospel k záveru, že postup policajného orgánu v zmysle ust. § 21 ods. 10 Zákona o Policajnom zbore, keď motorové vozidlo neodovzdali po uplynutí 90-dňovej lehoty navrhovateľom v 1/ a v 2/ rade, keďže si k tomuto motorovému vozidlu neuplatňovala právo iná osoba, bol nesprávny, odporujúci účelu a zmyslu daného ustanovenia. Podľa názoru odvolacieho súdu ide o prvotnú a základnú príčinu vzniku škody na strane navrhovateľov.

Práve toto prvotné pochybenie vyvolalo súdne konanie (navrhovatelia 1/, 2/ nemali inú možnosť, ako podať žalobu o vydanie veci), kde Krajské riaditeľstvo PZ v Žiline ako označený odporca (keďže nebolo inej osoby, s ktorou sa mali navrhovatelia súdiť) hájil vlastnícke práva fiktívnej osoby, ktorá vlastnícke právo nijakým spôsobom nepreukázala, ani sa nedomáhala vydania veci v súdnom konaní, a to aj podávaním opravných prostriedkov.

Uvedený postup, ktorý v súdnej veci nastal a ktorého jednotlivé čiastkové etapy spolu súvisia, je v rozpore s čl. 2 ods. 2, ako aj s čl. 20 ods. 1 (každý má právo vlastníť majetok) Ústavy SR, keď ust. § 21 ods. 10 Zákona o Policajnom zbore bolo vykladané v rozpore s jeho zmyslom a účelom. V dôsledku nesprávneho postupu orgánov policajného zboru došlo k situácii, že dôvodne zaistené motorové vozidlo navrhovateľom 1/, 2/ im v zákonom stanovenej lehote nebolo vydané a jeho vydania sa domohli takmer po 10 rokoch od jeho zaistenia bez toho, že by toto vozidlo bolo vydané na účely trestného stíhania, alebo si k tomuto vozidlu uplatňovala právo iná osoba. Počas tohto nedôvodného zadržovania vozidla policajnými orgánmi toto morálnym a technickým opotrebením stratilo svoju úžitkovú hodnotu, čím navrhovateľom vznikla škoda. Samotná výška škody zo strany odporcu rozporovaná nebola, preto sa odvolací súd v odvolacom konaní už jej výškou bližšie nezaoberal.

Odvolaateľ namieta nedostatok príčinnej súvislosti medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom a škodou.

O vzťah priamej príčinnej súvislosti ide vtedy, ak konkrétna majetková ujma vznikla následkom konkrétneho protiprávneho správania sa škodcu, teda ak je jeho konanie a škoda vo vzájomnom pomere príčiny a následku. Príčinou škody môže byť len také protiprávne konanie, bez ktorého by škodný následok nevznikol. Nemusí sice ísť o jedinú príčinu, ale i len o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide, avšak musí ísť o podstatnú príčinu. Dôvodom vzniku škody môže byť v konkrétnom prípade viac príčin. V takomto prípade treba zistiť, či medzi nimi nie je príčina hlavná (rozhodujúca), ktorá viedla k vzniku škody, pričom ostatné príčiny mali len prídružený charakter. Posúdenie, ktoré príčiny sú hlavné a ktoré sú prídružené, je vecou hodnotenia všetkých okolností konkrétneho prípadu. Ak je protiprávne správanie sa škodcu jednou z príčin skutočne vzniknutej škody, a to jednou z hlavných príčin, je daná príčinná súvislosť medzi ním a vzniknutou škodou.

Nepochybne hlavnou a podstatnou príčinou vzniku škody na strane navrhovateľov, ktorá vznikla stratou úžitkovej hodnoty ich vozidla, bolo nevydanie vozidla v zákonnej 90-dňovej lehote. Potom ako nevyhnutný následok muselo nasledovať občianskoprávne konanie, v ktorom navrhovatelia úspešne sa domohli vydania rozsudku o povinnosti Krajského riaditeľstva PZ v Žiline vydať im zaistenú vec. Aj toto konanie, bolo len následkom prvotného nesprávneho úradného postupu, keď vozidlo nebolo vydané navrhovateľom v 1/ a v 2/ rade.

Pokiaľ sa odporca dovoľáva skutočnosti, že k vzniku škody prispeli aj prietahy v konaní o vydanie veci vedenej pred Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 8C/37/2005, posudzovanie týchto prietahov nie je predmetom tohto konania, ktorý bol vymedzený žalobou. Krajské riaditeľstvo PZ v Žiline ako účastník tohto konania mohlo nepochybne využiť počas vedeného súdneho konania prostriedky ustanovené zákonom spôsobilé odstrániť prietahy v konaní, napr. podanie sťažnosti predsedovi súdu, podanie na Ústavný súd SR, prípadne sa rovnako ako každý účastník konania, ktorý má za to, že mu bola prietahmi spôsobená škoda, domáhať zákonom ustanoveným postupom jej náhrady. Posudzovanie prípadných prietahov v konaní však nie je predmetom tohto konania, a preto sa nimi krajský súd nezaoberá. Ako však krajský súd už vyššie uviedol, k časovému trvaniu uvedeného sporu prispel aj samotný odporca využívaním opravných prostriedkov v predmetnom konaní, v ktorých bol neúspešný.

Na záver odvolací súd udáva, že oprávnenie zaistiť vec, ktoré je štátnemu orgánu zverené, je opatrenie mimoriadne citlivé, spôsobilé zasiahnuť do vlastníckej autonómie subjektov. Preto všetky opatrenia, ktoré príslušný orgán v súvislosti so zaistením veci uskutoční, musia byť ústavne konformné, využívané v súlade s ich zmyslom a účelom, ktorým je objasnenie trestného činu a priestupku. Konanie štátneho orgánu nemôže byť alibistické, bez zmyslu a účelu. Pokiaľ v zákonnej 90-dňovej lehote policajný orgán hodnoverne nezistil, že vec súvisí s trestným činom alebo priestupkom a zákonným spôsobom si právo na vec neuplatňovala iná osoba, odlišná od navrhovateľov 1/, 2/, ktorým vec bola zaistená, nebolo úlohou policajného orgánu viesť s navrhovateľmi 1/, 2/ spor o to, kto je vlastníkom vozidla, ale malo im byť vozidlo ako osobám, ktorým bolo zaistené a ktoré svoje vlastníctvo preukazovali kúpnu zmluvou, vydané. Napriek tomu, že si vlastnícke právo k vozidlu neuplatňoval nikto iný ako navrhovatelia v 1/ a 2/ rade, títo boli nútení počas cca 10 rokov viesť konanie so štátnou mocou, pričom ani úspech v konaní nespôsobil, že mohli predmet svojho vlastníctva užívať a tento im bol vydaný v nepoužiteľnom stave. Je preto potrebné, aby im štát uhradil majetkovú škodu, ktorá im vznikla.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdil, vrátane výroku o trovách konania, ktorý taktiež vykazuje vecnú správnosť.

Výrok o trovách odvolacieho konania sa opiera o ust. § 224 ods. 1 O. s. p. s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Navrhovatelia 1/, 2/ boli v odvolacom konaní úspešní, preto im patrí náhrada trov odvolacieho konania voči neúspešnému odporcovi. Trovy konania navrhovateľom vznikli z titulu trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej pomoci - vyjadrenie sa k odvolaniu odporcu spolu vo výške 245,91 eur (odmena za 1 úkon právnej pomoci vo výške 237,33 eur + 8,58 eur režijný paušál v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z.).

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.